

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 395/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej A., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 13 CoE 202/2011 z 20. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. októbra 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu

majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 CoE 202/2011 z 20. júla 2011 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere uzavretej 9. októbra 2003 (ďalej len „zmluva“) poskytla úver L. S., O. (ďalej len „dlžník“), v sume 663,88 €, ktorý spolu s ďalšími poplatkami bol dlžník povinný vrátiť v desiatich mesačných splátkach. Na zabezpečenie úveru bolo v zmluve priamo dojednané, že splnomocnený zástupca dlžníka (v zmluve priamo určený) je oprávnený, v prípade, že dlžník neplní svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy, podpísať notársku zápisnica o uznaní dlhu. Keďže dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, úver poskytnutý sťažovateľkou sa stal okamžite splatným a v nadväznosti na podmienky dojednané v zmluve bola 26. februára 2005 pred notárom spísaná notárska zápisnica, na základe ktorej bol podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi. Súdny exekútor, na základe poverenia udeleného Okresným súdom Rožňava (ďalej len „okresný súd“) začal 22. júna 2005 nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu. Uznesením sp. zn. 4 Er 153/2005 z 28. marca 2011 okresný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil okresným súdom vydané prvostupňové uznesenie ako vecne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu a postupom okresného súdu a krajského súdu, ktorý mu predchádzal, boli porušené jej *„základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody... vyplývajúce z 1 Dodatkového protokolu Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd...“*.

Sťažovateľka poukázala na judikatúru ústavného súdu a okresnému súdu a krajskému súdu, ktorý napadnutými rozhodnutiami odobril postup a rozhodnutia okresného súdu, vytkla porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu porušenia princípu rovnosti zbraní

a kontradiktórnosti konania, keď uviedla: „okresný súd vydal poverenie, tj. riadne preskúmal exekučný titul pred vydaním poverenia na zahájenie exekúcie. Týmto svojím postupom okresný súd vytvoril sťažovateľovi i povinnému právnu istotu a súčasne legitímne očakávanie sťažovateľa užívať svoj majetok – pohľadávku posilnenú ochranou súdom v rámci dozoru nad núteným výkonom práva, tzv. exekúciou voči majetku povinného.

Následne okresný súd z vlastného podnetu, tj. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením týchto konaní neposkytol účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie.

Týmto postupom okresný súd porušil zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán, keďže zahájením konania z vlastného podnetu jednoznačne nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na úkor sťažovateľa, ktorý zahájením konania stratil právnu istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou.“

Sťažovateľka v sťažnosti v rámci svojej argumentácie uviedla, že „Ďalším porušením okresného súdu a krajského súdu v priebehu konania na zastavenie exekúcie, vyplývajúce z odôvodnenia predmetných rozhodnutí, je vykonanie dokazovania z vlastného podnetu a bez znalosti vôle účastníkov konania, a to opätovným preskúmaním exekučného titulu a súvisiacich dokladov najmä predmetnej zmluvy o úvere. V priebehu tohto konania súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie zastaviť exekúciu. Táto skutočnosť je významným porušením povinnosti súdu oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy.

Dokonca samotné vykonanie dokazovania bez vyjadrenia účastníkov môže byť kontradiktórne k vôli týchto účastníkov, kedy napr. povinný si je vedomý a má záujem plniť si svoje povinnosti voči sťažovateľovi formou núteného výkonu práva, tj. exekúcie, ale súd týmto konaním na zastavenie exekúcie bez návrhu a dokazovania toto právo bez znalosti vôle povinnému odoberie a exekúciu zastaví ako v tomto prípade pričom, ale povinnosť

dlžníka plniť zostáva zachovaná spolu s povinnosťou hradiť príslušenstvo a istinu tejto pohľadávky, čím sa zvyšuje celkový záväzok povinného.

Na záver okresný súd a krajský súd svojim rozhodnutím zlomil právnu istotu účastníkov exekúcie, teda povinného a aj sťažovateľa a aj ich oprávnené očakávanie užívať svoj majetok nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie bez splnenia zákonných povinností a porušením základných práv a slobôd...

V nadväznosti na porušenie práva na spravodlivý proces krajský súd porušil svojim rozhodnutím právoplatne zastaviť exekučné konania voči povinnému aj práva sťažovateľa pokojne užívať svoj majetok...“.

V ďalšom sťažovateľka poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a argumentovala tým, že „... došlo k zásahu do... práva pokojne užívať majetok zo strany štátneho orgánu tým, že súd odmietol zmenu exekútora (v už prebiehajúcim exekučnom konaní) a zároveň exekúciu zastavil, čím znemožnil nútený výkon práva, na ktorý sťažovateľovi vznikol, na základe zmluvy o úvere nárok a ktorý bol zabezpečený zákonom predvídaným exekučným titulom pod dohľadom súdu. Uvedený zásah do vlastníckych práv sťažovateľa nie je v súlade s požiadavkami Protokolu 1 Dohovoru druhej vety a predstavuje zásah do pokojného užívania majetku sťažovateľa resp. predstavuje de facto zbavenie vlastníctva.“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti P., s. r. o. na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 13CoE 202/2011 zo dňa 20. 07. 2011.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 13CoE 202/2011 zo dňa 20. 07. 2011 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. *Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva spoločnosti P., s. r. o. primerané finančné zadostučinenie v peniazoch v sume 6 586,78 Eur..., ktoré mu zaplatí krajský súd do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet...*

4. *Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť spoločnosti P., s. r. o. trovy právneho zastúpenia v sume 521,70 EUR s DPH... na účet právneho zástupcu J. H., advokáta... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.*“

II.

Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo namietaným rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

II.A. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto

interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Ústavný súd v danom prípade považoval za významné vyriešiť zásadný problém sťažovateľky, a teda či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorými bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená, mal právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (notárska zápisnica) v danom štádiu konania.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 Er 153/2005 z 28. marca 2011, uviedol: *«Za podstatné pre splnenie podmienok na nariadenie výkonu exekúcie odvolací súd považuje, aby bol daný platný a spôsobilý exekučný titul, ktorým podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku je aj notárska zápisnica, avšak iba za podmienky, že táto spĺňa zákonné podmienky.*

Európsky súdny dvor vo viacerých svojich rozsudkoch nastolil trend chrániť práva spotrebiteľov ako slabšej zmluvnej strany extenzívnym spôsobom (napr. rozsudok zo dňa 4. 10. 2007, Rampin a Dodard, C-429/05). Súladom exekučného titulu so zákonom treba rozumieť nielen formálne náležitosti exekučného titulu, ale aj to, či je na jeho základe možné exekúciu vykonať, teda či tu nie sú také zákonné ustanovenia, ktoré by bránili vykonaniu exekúcie na jeho základe. Aj právna úprava Slovenskej republiky obsahuje zákonné ustanovenia, ktoré ukladajú exekučnému súdu skúmať aj materiálnu správnosť exekučného titulu, teda či nárok priznaný exekučným titulom je v súlade s právom /§ 45 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní/.

Súd prvého stupňa preto postupoval správne, ak preskúmaval predmetný exekučný titul a podmienky, za ktorých bol vydaný, a to aj v štádiu, kedy už bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie, vrátane posudzovania zmluvy o úvere.

V prejednávanej veci je exekúcia vedená na základe exekučného titulu, ktorým je notárska zápisnica spísaná s Mgr. T. K., advokátom, ktorého povinný v zmluve o úvere splnomocnil na jej spísanie ako exekučného titulu, teda aby v jeho mene uznal záväzok z úveru tak, aby sa notárska zápisnica stala titulom pre súdny výkon rozhodnutia alebo pre

exekúciu. Uvedené splnomocnenie povinný udelil Mgr. T. K. advokátovi, súčasne v predtlačí zmluvy o úvere a odvolací súd súhlasí s posúdením súdu prvého stupňa, že ak povinný chcel, aby mu bol poskytnutý predmetný spotrebiteľský úver, bol nútený súčasne na predtlačí zmluvy o úvere podpísať aj plnomocenstvo pre Mgr. T. K., v ktorom ho splnomocnil na spísanie predmetnej notárskej zápisnice – exekučného titulu. Takéto podmieňovanie poskytovania spotrebiteľského úveru súčasným uzatvorením plnomocenstva pre Mgr. T. K. a s poverením na spísanie notárskej zápisnice, ako exekučného titulu, je treba považovať za neprijateľnú podmienku v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorej právnym dôsledkom podľa § 53 ods. 4 a § 39 Občianskeho zákonníka platného v čase uzavretia zmluvy, je jej absolútna neplatnosť pre rozpor so zákonom, a to od počiatku.

Podľa ustanovenia § 23 Občianskeho zákonníka /ďalej len OZ/ „Zastúpenie vzniká na základe zákona alebo rozhodnutia správneho orgánu /zákonné zastúpenie/ alebo na základe dohody o plnomocenstve.“

Podľa ustanovenia § 22 ods. 2 OZ „Zastupovať iného nemôže ten, kto sám nie je spôsobilý na právny úkon, o ktorý ide ani ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného.“

Podľa ustanovenia § 31 ods. 1 OZ „Pri právnom úkone sa možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Splnomocniteľ udelí za týmto účelom plnomocenstvo splnomocnencovi, v ktorom sa musí uviesť rozsah splnomocnencovho oprávnenia.“

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že zmluvné zastúpenie vzniká na základe zmluvy – dohody o plnomocenstve podľa § 23 Občianskeho zákonníka medzi splnomocniteľom a splnomocnencom, ktorá je dvojstranným právnym úkonom splnomocniteľa a splnomocnenca.

Dohoda o plnomocenstve, z ktorej medzi splnomocnencom a splnomocniteľom vzniká právny vzťah, musí obsahovať všetky náležitosti právneho úkonu z hľadiska jeho subjektov, ako aj obsahu. Takýto vzťah nevyhnutne predpokladá aj zhodu záujmov medzi jeho účastníkmi. Je teda vylúčené, aby zmluva o zastúpení mohla byť platne uzavretá medzi osobami, medzi ktorými je konflikt záujmov. V posudzovanom prípade bol povinný nútený súčasne na predtlačí zmluvy o úvere podpísať aj plnomocenstvo pre Mgr. T. K., ktorého určil práve oprávnený a v ktorom ho povinný splnomocnil na spísanie predmetnej notárskej zápisnice – exekučného titulu. Pritom navyše Mgr. T. K. v množstve konaní vedených

oprávneným, vystupuje ako právny zástupca oprávneného. Za takejto situácie je tu preukázateľný rozpor záujmov medzi splnomocneným zástupcom povinným Mgr. T. K. a povinným, čo je prekážkou vzniku platnej dohody o plnomocenstve.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd nemá za preukázané, že medzi Mgr. T. K., ako splnomocnencom a povinným, ako splnomocniteľom došlo k vzniku platnej dohody o plnomocenstve, na základe ktorej by bol Mgr. T. K. ako ním poverený zástupca, oprávnený uznať za povinného dlh vo forme notárskej zápisnice a súhlasiť s jej vykonateľnosťou, ako exekučným titulom.

Uvedené závery o neplatnosti splnomocnenia majú za následok záver o nespôsobilosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu a táto skutočnosť je dostatočným dôvodom pre zastavenie exekúcie.

Správne preto súd prvého stupňa uzavrel, že Mgr. T. K. nemohol pred notárom platne a v mene povinného vyhlásiť uznanie záväzku z úverovej zmluvy a súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, a teda na jej základe nemožno ani pokračovať v exekúcii.

Odvolací súd nepovažuje za oprávnenú ani námietku oprávneného, že v danom prípade súd posudzoval vec, o ktorej už raz právoplatne rozhodol. Ako uviedol súd prvého stupňa v napadnutom uznesení, exekučný súd je oprávnený preskúmať podmienky na vykonanie exekúcie nielen pri začatí exekúcie, ale počas celého jej trvania a ak v ktoromkoľvek štádiu, teda aj po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie zistí, že tieto nie sú dané, je oprávnený exekúciu zostaviť. Uvedené vyplýva aj z rozsudku NS SR sp. zn. 3CdO/164/1996 z 27. 1. 2007. Skutočnosť, že povinný neodvolal udelené plnomocenstvo neznamena, že by tým došlo k odstráneniu jeho nedostatkov, existujúcich už v čase jeho vystavenia a nemá za následok jeho platnosť. Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím o veci samej, a preto nezakladá námietku právoplatne rozhodnutej veci. K ďalšej námietke oprávneného odvolací súd uvádza, že nespôsobilosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu, nie je daná prekážka uplatnenia práva na všeobecnom súde.»

Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva jeho stotožnenie sa s rozhodnutím okresného súdu, ktorý svoje rozhodnutie o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení

exekučného konania založil poukazom na § 57 ods. 1 písm. g) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), a to z toho dôvodu, že notárska zápisnica, ktorá bola v danej veci exekučným titulom bola spísaná na základe zmluvy obsahujúcej neprijateľnú zmluvnú podmienku, a preto nebola spôsobilým exekučným titulom. Krajský súd následne opodstatnene s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka konštatoval, že dohoda o plnej moci, na základe ktorej dlžník (povinný) splnomocnil advokáta vybraného sťažovateľkou, aby uznal jeho záväzok, ktorý môže vzniknúť v budúcnosti, je absolútne neplatná pre rozpor so zákonom.

Jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Preto je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver krajského súdu vychádzajúci z toho, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania.

Záver krajského súdu o oprávnení okresného súdu preskúmavať súlad exekučného titulu so zákonom v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania a nielen pred vydaním poverenia plne korešponduje so zámerom zákonodarcu vyjadreným aj v iných ustanoveniach Exekučného poriadku a nielen v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Z ustanovenia § 57 ods. 1 Exekučného poriadku v rozhodnom znení napr. vyplýva viaceré dôvodov, kvôli ktorým exekučný súd už začaté exekučné konanie zastaví, pričom viaceré z týchto dôvodov závisia práve od preskúmania exekučného titulu. Už začaté exekučné konanie tak exekučný súd obligatórne zastaví, napr. v prípade, ak zistí, že exekučné konanie sa začalo bez tohto, aby sa exekučný titul stal vykonateľným [§ 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku v rozhodnom znení], alebo v prípade, ak v už začatom exekučnom konaní zistí, že rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným [§ 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku v rozhodnom znení], alebo ak v prebiehajúcom exekučnom konaní zistí, že právo priznané

exekučným titulom dodatočne zaniklo [§ 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku v rozhodnom znení], alebo ak už začatú exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať [§ 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku v rozhodnom znení], pričom tento zákonodarcom explicitne nepomenovaný „iný dôvod“ sa môže týkať aj zistení týkajúcich sa exekučného titulu.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd v rámci predbežného prerokovania nezistil žiadnu možnosť porušenia v sťažnosti označeného základného práva sťažovateľky, ktorého reálnosť by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu (aj v spojení s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu) a tiež s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocené princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Er 153/2005 z 28. marca 2011 dospel k záveru, že z ich odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Všeobecné súdy svojím postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku) a rozhodovali v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto je sťažnosť v tomto rozsahu aj v tejto časti zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2

zákona o ústavnom súde a ústavný súd ju z toho dôvodu pri ich predbežnom prerokovaní odmietol.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších nárokoch sťažovateľky na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. októbra 2011